

Vratislav Maňák

Rubikova kostka

Stručné dějiny uchavců

315 s., váz., 299 Kč
ISBN 978-80-7491-646-5

Vychází 7. listopadu 2016

Uvedení knihy

autorské čtení, beseda a autogramiáda
román a autora představí Miroslav Balaščík
středa 16. listopadu v 19 hodin
Galerie Lucerna, Štěpánská 61
(v pasáži, naproti vchodu do kavárny)

O autorovi

Vratislav Maňák (nar. 1988) pochází ze Stříbra na západě Čech. Za povídkový debut *Šaty z igitu* obdržel v roce 2012 Genu Jiřího Ortena, pohádka *Muž z hodin* mu o tři roky později vynesla nominaci na Magnesii Literu za knihu pro děti. Pracuje v České televizi a na Karlově univerzitě přednáší žurnalistiku.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Rubikova kostka* najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/1195>.

Soubor PDF s kompletním textem knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Mladý učitel Ondřej Šmíd přijíždí do Plzně na oslavu dědečkových osmdesátin. Očekává, že v bytě svých rodičů najde idylu a ospalý klid, místo toho se ale o slovo přihlásí tajnosti, zamlčované křivdy a vzpomínky, které i po letech vzdorují zapomnění. Co všechno může člověk zaslechnout? Jak začala historie uchavců? A k čemu dojde, když rozbijete keramického slona? Ondřej se musí začít ptát, sebe i jiných, a úločky paměti skládat jako barevné stěny Rubikovy kostky — hlavolamu, ve kterém se rodinné příběhy mísí s osudem rodného města.

Velké dějiny jsou v Čechách nezvaný host Rozhovor s autorem

Umíte poskládat Rubikovu kostku?

Je to trapné, ale nechci lhát: Neumím. Na to, abych se to naučil, jsem sice měl několik let rozmýšlení a psaní románu, ale vždycky jsem skončil hned za startem, takže jsem do toho nakonec nenutil ani svého hrdinu, ačkoliv... složit strakamakatý hlavolam by bylo pro Ondřeje asi nakonec snazší než stejným způsobem kompletovat všechna rodinná svědectví, která volky nevolky vyslechne. A to by se řeklo, že mu to jako studovanému historikovi celkem půjde.

Důležitým tématem v knize jsou 50. léta a bouře, které se odehrály v Plzni po měnové reformě. Čím je tahle událost pro Vás tak důležitá?

Měla by být důležitá pro nás pro všechny. Většinou se spokojujeme s konstatováním, že prvního června třiapadesát došlo ke křivácké reformě, a jen občas přidáme doušku, že se proti ní v Plzni protestovalo. Víc už nic. Jenže ten protest tisíců, byť byl lokální, má význam velkých dějin, které přesahují město i republiku. Šlo totiž o první hlasitý odpor proti komunistické vládě v celém východním bloku, protože podstatně známější berlínské povstání vypuklo až o čtrnáct dní později. A vedle toho je tu ještě jedno unikum, na které chce román upozornit: Hlavní hybnou silou plzeňského odporu byli dělníci, což je celkem neobvyklé v zemi, kde vlajku protestu obvykle nesou studenti a inteligence.

Myslíte, že ony „velké dějiny“ ovlivňují hodně soukromé životy? Nebo že štěstí, lásky, zklamání a bolest prožívá člověk bez ohledu na dějiny a stále stejně?

Velké dějiny jsou v Čechách nezvaný host. Jsem přesvědčený, že když se nám tahle nechtěná návštěva usadí za kuchyňským stolem, chováme se jinak a žijeme jinak i své soukromé části životů. Člověk přece neumí být vůči vnějšímu světu imunní, notabene když si vnější svět pozornost přímo vynucuje, jako to dělala padesátá léta. Ostatně, doložit by to mohly i vzpomínky mých románových pamětníků.

Kniha je i takovým intimním vyznáním Plzni, čím Vás tohle město uhranulo?

Jak to říct stručně...? Ta stará dáma uvelebená na soutoku čtyř řek má zkrátka výjimečný životopis! Bohaté patricijské město věrné koruně, které husitům ukradne velblouda a pyšně si ho vetkne do znaku. Současně město se silným dělnickým živlem, který přišel s rozmachem Škodovky. Město, které si zažilo Západ, protože ho na rozdíl od většiny republiky neosvobodili rudoarmějci, ale Američani. Město, kde se se režim finálně odkopal, když během reformy zasahoval proti dělníkům, ačkoliv z nich jeho vlastní propaganda dělala národní světce. Je jasné, že rudá hvězda nad Plzní nikdy nemohla zářit zcela jasně. Ale je to jenom jeden z důvodů...

Podtitul knihy zní: Stručné dějiny uchavců. Kdo jsou to uchavci?

Uchavci jsou havěť ve stanu na Zemplínské šíravě, kde se všechno začalo. A taky „mimořádně starostliví rodiče“, jak píše Karel Tolbec, když se ve své knížce *Život našeho hmyzu* věnuje škvorům. Zbytek bych nechal na čtenářích.